

HÖGSTA DOMSTOLENS BESLUT

meddelat i Stockholm den 17 november 2023

Mål nr

B 1937-23

PARTER

Klagande

1. Riksåklagaren

Box 5553

114 85 Stockholm

2. Sekretess, se Partsbilaga sekretess

Företrädd av riksåklagaren

Motpart

JS

Ombud och offentlig försvarare: Advokat SE

SAKEN

Våldtäkt mot barn m.m.

Dok.Id 271671

HÖGSTA DOMSTOLEN	Postadress	Telefon 08-561 666 00	Expeditionstid
Riddarhustorget 8	Box 2066	Telefax -	08:00–12:00
	103 12 Stockholm	E-post:	13:15–16:00
		hogsta.domstolen@dom.se	
		www.hogstodomstolen.se	

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Hovrätten för Västra Sveriges dom 2023-02-23 i mål B 6074-22

HÖGSTA DOMSTOLENS AVGÖRANDE

Högsta domstolen förklarar att det har förekommit rättegångsfel i hovrätten som kan antas ha inverkat på målets utgång.

Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd i fråga om ansvar och skadestånd, undanröjer hovrättens dom i dessa delar samt visar målet åter till hovrätten för fortsatt handläggning.

Högsta domstolen fastställer hovrättens sekretessförordnande.

Sekretessbestämmelsen i 35 kap. 12 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska fortsätta att vara tillämplig på uppgifterna om målsägandens identitet i partsbilagan till detta beslut.

YRKANDEN I HÖGSTA DOMSTOLEN M.M.

Riksåklagaren har yrkat att JS ska dömas för våldtäkt mot barn i två fall enligt 6 kap. 4 § första stycket brottsbalken, i dess lydelse före den 1 augusti 2022. I andra hand har riksåklagaren yrkat att JS ska dömas för grovt sexuellt övergrepp mot barn i två fall enligt 6 kap. 6 § brottsbalken, i dess lydelse före den 1 augusti 2022.

Målsäganden har yrkat att JS ska betala skadestånd till henne med 140 000 kr jämte ränta.

Riksåklagaren har anfört att det har förekommit grova rättegångsfel i hovrätten som kan antas ha inverkat på målets utgång och har därför begärt att Högsta

domstolen ska undanröja hovrättens dom och visa målet åter till hovrätten för fortsatt handläggning.

JS har motsatt sig ändringsyrkandena och bestritt att det förekommit grova rättegångsfel i hovrätten.

Högsta domstolen har meddelat det prövningstillstånd som framgår av p. 5.

SKÄL

Bakgrund

1. JS åtalades för två fall av våldtäkt mot barn. Gärningsbeskrivningen i båda åtalpunkterna var likalydande, förutom att gärningarna påstods ha begåtts på två olika platser i en lokal. Gärningsbeskrivningen hade i relevanta delar följande lydelse.

JS har genom att föra sin hand innanför målsägandens shorts och trosor, hålla handen på målsägandens snippa och ha ett finger inne i snippan, utfört en sexuell handling med [målsäganden] som var 10 år. [...] Den sexuella handlingen är jämförlig med samlag och har varit ägnad att kränka [målsägandens] sexuella integritet.

JS begick gärningen med uppsåt. Han var åtminstone oaktsam beträffande omständigheten att målsäganden var under 15 år.

Lagrum: 6 kap. 4 § första stycket brottsbalken i sin lydelse före 1 augusti 2022.

2. Tingsrätten fann att det var styrkt att JS vid två tillfällen hade fört in sin hand innanför målsägandens byxor och trosor samt tagit på och fört in sitt finger i hennes vagina. Med beaktande av att det hade skett en penetration menade tingsrätten att de sexuella handlingarna var jämförliga med samlag och dömde JS för två fall av våldtäkt mot barn i enlighet med åtalet. Påföljden

bestämdes till fängelse i tre år och JS förpliktades att betala skadestånd till målsäganden.

3. I hovrätten justerade åklagaren gärningsbeskrivningen så att den i relevanta delar fick följande lydelse.

JS har genom att föra sin hand innanför målsägandens shorts och trosor, hålla handen på målsägandens snippa och ha ett finger inne i snippan, utfört en sexuell handling, som med hänsyn till kränkningens allvar varit jämförlig med samlag, med [målsäganden] som var 10 år.

4. Hovrätten har funnit att det är styrkt att JS har utfört de handlingar som anges i gärningsbeskrivningen och att han handlat med uppsåt. Domstolen har emellertid ansett att det var oklart vad målsäganden menade med ”snippan” och att det därför inte var styrkt att han penetrerat målsägandens underliv. Vad hovrätten har funnit bevisat är att JS vid två tillfällen har fört in sin hand innanför målsägandens shorts och trosor samt hållit på hennes yttre könsorgan och fört in sitt finger där. Domstolen har ansett att detta inte utgör sexuella handlingar som är jämförliga med samlag. Enligt hovrätten innebär det att åtalet för våldtäkt mot barn inte kunde vinna bifall och att JS skulle frikännas, eftersom åklagaren inte hade yrkat ansvar för något annat brott.

Vad målet gäller

5. Högsta domstolen har meddelat prövningstillstånd i frågan om rättegångsfel förekommit såvitt avser hovrättens hantering och prövning av alternativa brottsrubriceringar och lagrum inom ramen för gärningsbeskrivningen. Frågan om meddelande av prövningstillstånd rörande målet i övrigt har förklarats vilande.

6. Målet gäller frågan om det i hovrätten har förekommit rättegångsfel genom att domstolen har underlåtit att med parterna ta upp och därefter pröva

om det fanns andra straffbestämmelser än den om våldtäkt mot barn som kunde vara tillämpliga på gärningsbeskrivningen.

7. Frågeställningen kan delas in i två delar. Först måste det bedömas om hovrätten hade kunnat pröva JSs ansvar enligt någon annan straffbestämmelse än den som åklagaren har grundat sin talan på och i så fall under vilka förutsättningar detta kunnat ske. Om hovrätten hade kunnat göra en sådan prövning återstår att avgöra om det har förekommit rättegångsfel genom att hovrätten inte lyfte frågan om alternativa straffbestämmelser med parterna och begränsade sin prövning till den rättsliga beteckning och den straffbestämmelse som åklagaren angett.

Gärningsbeskrivningen utgör ramen för processen

8. Enligt 30 kap. 3 § första meningen rättegångsbalken får en dom inte avse någon annan gärning än den för vilken talan om ansvar i behörig ordning har förts. Det som avses i bestämmelsen är den gärningsbeskrivning som åklagaren ska lämna i sin stämningsansökan – låt vara att den kan justeras under rättegången – och det är gärningsbeskrivningen som sätter gränserna för domstolens prövning.

9. I gärningsbeskrivningen ska åklagaren ange den brottsliga gärningen med uppgift om tid, plats och de övriga omständigheter som behövs för dess kännetecknande. Åklagaren ska i anslutning till gärningsbeskrivningen även ange de bestämmelser som han eller hon anser är tillämpliga. (Se 45 kap. 4 § första stycket 3 rättegångsbalken.)

10. Det är gärningsbeskrivningen som utgör ramen för brottmålsprocessen. Endast de påståenden om gärningen som kan utläsas av gärningsbeskrivningen får läggas till grund för domen. Gärningsbeskrivningen ska innehålla det som enligt åklagaren konstituerar brottet. Man kan även uttrycka det på så sätt att

den ska innehålla de rekvisit som karakteriserar gärningen som brottslig. Påståenden rörande gärningen som inte kan utläsas av gärningsbeskrivningen får inte läggas till grund för en fällande dom. (Se t.ex. ”Mordet i hissen” NJA 2023 s. 460 I p. 11.)

11. Det är alltså åklagarens uppgift att beskriva det händelseförlopp som åklagaren påstår att den tilltalade ska hållas straffrättsligt ansvarig för. I det förloppet innefattas såväl de yttre faktiska omständigheterna som de subjektiva moment – uppsåt eller oaktsamhet – som ingår i gärningen. Det som anges i gärningsbeskrivningen ska vara ägnat att för den tilltalade tydligt klargöra vad som läggs henne eller honom till last. Därigenom ska det bli möjligt för den tilltalade att ta ställning till hur försvaret bör läggas upp. Domstolen kan med sedvanliga metoder tolka gärningsbeskrivningen; som en allmän utgångspunkt gäller då att gärningsbeskrivningen får ses i belysning av den brottsbeteckning och den straffbestämmelse som åklagaren har angett. (Se t.ex. ”Mordet i hissen” p. 12 och 13.)

Domstolen ska verka för att det blir tydligt vad den tilltalade påstås ha gjort sig skyldig till

12. Det är domstolen som ansvarar för att målet handläggs på ett rättssäkert och effektivt sätt. I det ansvaret ligger att genom materiell processledning reda ut målet och om en gärningsbeskrivning är oklar eller framstår som ofullständig, ska rätten verka för att det blir klarlagt vad den innefattar (jfr 46 kap. 4 § andra stycket rättegångsbalken).

13. Frågan om i vilka situationer processledning är lämplig och hur den närmare ska utföras måste bero av omständigheterna i det enskilda fallet och är något som i stor utsträckning måste överlämnas till rättens bedömning. Allmänt sett gäller dock att rätten bör vara försiktig vid sin processledning så

att dess opartiskhet inte kan sättas i fråga. Det är också allmänt godtaget att processledning till förmån för den tilltalade principiellt sett är avsevärt mindre betänkelig än processledning till förmån för åklagaren. (Jfr t.ex. ”Mordet i Hissen” p. 14.)

14. Däremot är det inte domstolens uppgift att vidta åtgärder när det gäller utredningen av det som påstås i gärningsbeskrivningen. Domstolen ska inte utreda brott utan förhålla sig till det material som parterna presenterar. Det är parterna som förfogar över att utredningen i skuldfrågan är fullständig och att relevant bevisning åberopas i målet. Domstolens förhållningssätt till brister i utredningen ska alltså vara att dessa ytterst faller tillbaka på åklagaren och kan leda till att den tilltalade ska frikännas från åtalet. (Jfr prop. 2021/22:186 s. 98 f. och SOU 2019:38 s. 344 ff.)

Åklagaren ska ange de straffbestämmelser som är tillämpliga på gärningsbeskrivningen

15. Som redovisats i det föregående (p. 9) framgår det av lagtexten att åklagaren ska ange de straffbestämmelser som är tillämpliga på gärningsbeskrivningen. Det är viktigt att åklagaren tar sig an denna uppgift i medvetande om att gärningsbeskrivningen kommer att tolkas i belysning av det lagrum och den brottsbeteckning som åklagaren har angett (p. 11). Det är från rättssäkerhetssynpunkt, men också för effektiviteten i det rättsliga förfarandet, angeläget att den tilltalade redan på ett tidigt stadium får klart för sig vad han eller hon har att försvara sig emot.

16. Att åklagaren noga överväger vilka straffbestämmelser som kan vara tillämpliga på gärningsbeskrivningen främjar därför en rättssäker och effektiv brottmålsprocess. Till detta kommer att utvecklingen alltmer har gått i riktningen att parternas roller i brottmålsprocessen har renodlats och att domstolens opartiska och från själva utredningen i skuldfrågan fristående roll har förstärkts.

Domstolen är inte bunden av åklagarens yrkanden om brottets rättsliga beteckning eller om tillämpliga straffbestämmelser

17. Av 30 kap. 3 § andra meningen rättegångsbalken framgår att domstolen inte, så som är fallet med gärningsbeskrivningen, är bunden av de rättsliga beteckningar eller lagrum som åklagaren har angett. Även med beaktande av de krav som alltså ställs på åklagaren har domstolen till uppgift att känna till lagens innehåll och tillämpa rätt bestämmelser på de faktiska förhållanden som anges i gärningsbeskrivningen och som kunnat styrkas i målet. Domstolen kan alltså göra en annan rättslig bedömning av gärningen och komma fram till att det rör sig om ett annat brott än det som åklagaren har antagit. (Se bl.a. ”Stöldförsöket på Bauhaus” NJA 2015 s. 405 p. 11 och 12 samt ”Mordet i hissen” p. 15.)

Rätten att bli informerad om att domstolen anser att vissa andra rättsliga beteckningar eller straffbestämmelser kan vara tillämpliga

18. För att domstolen ska få tillämpa andra straffbestämmelser på gärningsbeskrivningen än de som åklagaren har angett krävs att den tilltalade ges tillräcklig tid och möjlighet att anpassa sitt försvar. Det betyder normalt att den tilltalade i förväg måste få information om att dessa bestämmelser skulle kunna aktualiseras. Att den tilltalade i brottmålsprocessen har haft möjlighet till ett effektivt försvar är ett grundläggande krav som måste vara uppfyllt för att en rättegång ska anses vara rättvis. (Jfr 2 kap. 11 § regeringsformen och artikel 6 i Europakonventionen.)

19. I artikel 6.3 i Europakonventionen föreskrivs bland annat att var och en som anklagas för brott har rätt att i detalj underrättas om innebörden av och grunden för anklagelsen. Av Europadomstolens praxis framgår att underrättelsen om anklagelsen ska avse både vilken gärning det är fråga om och den rättsliga kvalificeringen av den (se bl.a. *Pélissier and Sassi v. France* [GC], no. 25444/94, ECHR 1999-II och *Penev v. Bulgaria*, no. 20494/04, 7 January 2010).

20. Utgångspunkten är alltså att den tilltalade får dömas enligt en viss straffbestämmelse endast om han eller hon i förväg har fått reda på att bestämmelsen skulle kunna bli tillämplig och har fått möjlighet att anpassa sitt försvar efter detta. Som alltid måste det göras en helhetsbedömning av det rättsliga förfarandet vid prövningen av frågan om en rättegång har varit rättvis. (Se bl.a. ”Mordet i hissen” p. 17.)

21. De krav som följer av Europakonventionen kan sägas inskräpa betydelsen av att den rent rättsliga kvalificeringen av det som anges i gärningsbeskrivningen tas upp till behandling. Däremot kan dessa krav inte i och för sig anses förändra den vedertagna tolkningen av 30 kap. 3 § rättegångsbalken att domstolen har till uppgift att korrekt tillämpa den materiella rätten, låt vara att domstolen i nyss angivet hänseende måste se till att förfarandet uppfyller de krav som ställs för att rättegången ska vara rättvis.

22. Det finns inga särskilda krav på i vilken form den tilltalade ska få reda på hur den gärning som åtalet avser kan kvalificeras rättsligt och vilken bestämmelse som kan vara tillämplig. Det krävs alltså inte att det är åklagaren som väcker frågan, även om det får anses vara utgångspunkten. Informationen till den tilltalade kan också lämnas genom att domstolen uppmärksammar parterna på att alternativa straffbestämmelser kan vara tillämpliga. Inte heller finns det något krav på att frågan måste tas upp under huvudförhandlingen, även om detta många gånger är ändamålsenligt. För det fall att domstolen först under överläggningen gör bedömningen att andra straffbestämmelser än de som åklagaren har angett kan vara tillämpliga, kan domstolen ge parterna möjlighet att yttra sig i detta skede. Detta kan t.ex. ske genom fortsatt huvudförhandling eller genom att parterna får möjlighet att yttra sig skriftligen. (Jfr 46 kap. 17 § rättegångsbalken och bl.a. ”Bilderna i skolan” NJA 2004 s. 757, ”Mordet i hissen” p. 18 och *Penev v. Bulgarien* p. 43.)

23. Det avgörande är alltså inte vem som har lämnat informationen om att alternativa straffbestämmelser kan vara tillämpliga utan att informationen har lämnats på ett sådant sätt att den tilltalade har fått tillräcklig tid och möjlighet att anpassa sitt försvar utifrån förutsättningen att andra bestämmelser än de som har angetts i stämningsansökan kan vara tillämpliga. Självfallet bör saken tas upp också med åklagaren.

Det kan utgöra ett rättegångsfel om domstolen inte med parterna tar upp och därefter prövar gärningsbeskrivningen mot alternativa straffbestämmelser

24. Det förhållandet att domstolen inte är bunden av de straffbestämmelser som åklagaren har åberopat och att domstolen har möjlighet att på eget initiativ ta upp frågan om alternativa bestämmelser med parterna och pröva gärningspåståendet mot dessa, innebär inte i sig att det utgör ett rättegångsfel om domstolen inte har gjort det. Endast i undantagsfall kan domstolens underlåtenhet utgöra ett rättegångsfel.

25. Utgångspunkten för brottmålsprocessen måste vara att det vilar på åklagaren, inte bara att gärningsbeskrivningen ska vara tydlig och fullständig, utan även att samtliga straffbestämmelser som kan vara tillämpliga åberopas. Domstolen måste således kunna utgå från att åklagaren har analyserat rättsläget och åberopat samtliga bestämmelser som åklagaren anser att rätten ska pröva. Det får t.ex. förutsättas att åklagaren har beaktat att domstolen kan finna att vissa omständigheter i gärningsbeskrivningen inte är styrkta och därför övervägt om alternativa straffbestämmelser då skulle kunna vara tillämpliga.

26. Rollfördelningen talar för att domstolarna inte ska ta över det som i grunden är åklagarens uppgift i rättegången. Samtidigt är det en grundläggande rättslig princip att lika fall ska behandlas på samma sätt, vilket 30 kap. 3 § andra

meningen rättegångsbalken får anses ge uttryck för. Bestämmelsen bör förstås på så sätt att det finns en gräns där det måste anses oriktigt att domstolen förhåller sig passiv när det gäller den rättsliga kvalificeringen av det som anges i gärningsbeskrivningen.

27. Det finns alltså situationer där det måste anses åligga domstolen att med parterna ta upp frågan om alternativa straffbestämmelser kan vara tillämpliga och att pröva gärningsbeskrivningen mot dessa bestämmelser.

28. Främst är det fråga om situationer där det finns ett så tydligt och nära samband mellan straffbestämmelserna att det utan närmare överväganden framstår som i det närmaste självklart att gärningsbeskrivningen inrymmer också ett annat brott än det som åklagaren har angett. Det kan alltså inte vara ett åliggande för domstolen att ta upp frågan om alternativa straffbestämmelser när det t.ex. kan leda till att målet får en annan inriktning eller när gärningsbeskrivningen endast med viss svårighet kan läsas så att den kan överföras till en tänkbar alternativ straffbestämmelse (jfr de situationer som förelåg i ”Bilderna i skolan” respektive ”Avfallstransporten till Ghana” NJA 2016 s. 746 p. 25–28).

29. Domstolens skyldighet i detta avseende aktualiseras framför allt då tillämpningsområdet för en straffbestämmelse mer eller mindre helt innesluter tillämpningsområdet för en annan. Så är fallet vid flera av brotten mot liv och hälsa, mot frihet och frid samt sexualbrotten men även vissa förmögenhetsbrott, jfr t.ex. relationen mellan stöld enligt 8 kap. 1 § och rån enligt 8 kap. 5 § första stycket första meningen brottsbalken.

30. I sådana situationer kan domstolen komma fram till att den straffbestämmelse som åklagaren har hänfört sig till inte kan tillämpas samtidigt som det står klart att det finns en annan straffbestämmelse som skulle kunna vara tillämplig på gärningsbeskrivningen. Det kan exempelvis vara fallet när det enligt domstolen inte är möjligt att tillämpa en straffbestämmelse som

innehåller ett kvalificerande rekvisit, såsom att den sexuella handlingen är jämförlig med samlag.

31. Mot denna bakgrund får det anses utgöra ett rättegångsfel om domstolen – i den typ av situationer som det nu har redogjorts för – underlåter att vidta några handläggningsåtgärder när den, t.ex. på grund av vad som befunnits styrkt avseende gärningsbeskrivningen, finner att den straffbestämmelse som åklagaren har åberopat inte kan tillämpas på gärningsbeskrivningen samtidigt som det för domstolen står klart att det finns andra bestämmelser som kan eller skulle kunna tillämpas.

32. Typiskt sett kan ett sådant rättegångsfel läkas i högre rätt. För det fall att rättegångsfelet har begåtts i tingsrätten kan det därför som regel läkas i hovrätten genom att målet där blir tillfredsställande handlagt.

Bedömningen i detta fall

Straffbestämmelserna om våldtäkt mot barn och sexuellt övergrepp mot barn

33. Enligt åtalet ska gärningarna ha ägt rum den 13 juni 2021. Den 1 augusti 2022 ändrades bl.a. straffbestämmelserna om våldtäkt mot barn och sexuellt övergrepp mot barn. Det innebär att det är bestämmelserna i den lydelse de hade före den 1 augusti 2022 som är aktuella i målet och som det därför redogörs för nedan.

34. Den som, med ett barn under femton år, genomför ett samlag eller en annan sexuell handling som med hänsyn till kränkningens allvar är jämförlig med samlag, döms för våldtäkt mot barn till fängelse i lägst två och högst sex år (6 kap. 4 § brottsbalken). Sexuella handlingar jämförliga med samlag är bl.a. att föra in föremål, fingrar eller en knytnäve i en kvinnas underliv (se prop. 2012/13:111 s. 111).

35. Den som, med ett barn under 15 år genomför en annan sexuell handling än som avses i 4 §, döms för sexuellt övergrepp mot barn till fängelse i högst två år (6 kap. 6 §). Straffbestämmelsen omfattar alltså sexuella handlingar som inte är jämförliga med samlag och de kan exempelvis utgöras av att någon med fingrarna berör en annan persons könsorgan (jfr NJA 2008 s. 1096 II).

36. De båda straffbestämmelserna har ett nära och tydligt samband. Av lagtexten för båda bestämmelserna framgår att det för ansvar krävs att den tilltalade har genomfört en sexuell handling med barnet. Det enda som skiljer bestämmelserna åt är att det för våldtäkt mot barn krävs att den sexuella handlingen är kvalificerad på så sätt att den är jämförlig med samlag.

Gärningsbeskrivningen omfattar ansvar för såväl våldtäkt mot barn som sexuellt övergrepp mot barn

37. I gärningsbeskrivningen anges att JS har utfört en sexuell handling med målsäganden bestående i att han har hållit handen på målsägandens snippa och haft ett finger inne i snippan (se p. 1 och 3). Gärningsbeskrivningen omfattar således ansvar för sexuellt övergrepp mot barn. Detta förändras inte av att det i gärningsbeskrivningen därutöver anges att den sexuella handlingen är kvalificerad på så sätt att den är jämförlig med samlag.

Hovrätten har funnit att det handlande som anges i gärningsbeskrivningen är styrkt

38. Hovrätten har funnit att det handlande som anges i gärningsbeskrivningen är styrkt och att JS har handlat med uppsåt. De gärningar som domstolen har ansett styrkta är att han vid två tillfällen har fört in sin hand innanför målsägandens shorts och trosor samt hållit på hennes yttre könsorgan och fört in sitt finger där. (Se p. 4.)

Hovrätten borde ha informerat parterna om att alternativa straffbestämmelser kunde vara tillämpliga och därefter prövat gärningsbeskrivningen

39. Med hänsyn till hovrättens värdering av bevisningen och rättsliga bedömning kunde den inte döma JS för våldtäkt mot barn. Samtidigt måste det ha stått klart för domstolen att det fanns åtminstone en alternativ straffbestämmelse som skulle kunna tillämpas på gärningsbeskrivningen, dvs. sexuellt övergrepp mot barn.

40. Hovrätten hade därför möjlighet och var också skyldig att i den uppkomna situationen vidta de handläggningsåtgärder som krävdes för att kunna pröva gärningsbeskrivningen mot den straffbestämmelsen. Domstolen skulle således ha berett parterna möjlighet att yttra sig över om den gärning som åklagaren angett i gärningsbeskrivningen kunde innefatta sexuellt övergrepp mot barn. Detta hade kunnat ske vid huvudförhandlingen, men också därefter, om frågan aktualiserades först vid överläggningen. (Se p. 22 och 27–31.)

41. Den i prövningstillståndet ställda frågan ska således besvaras på så sätt att hovrätten – genom att underlåta att med parterna ta upp och därefter pröva alternativa brottsrubriceringar och lagrum inom ramen för gärningsbeskrivningen – har gjort sig skyldig till ett rättegångsfel som kan antas ha inverkat på målets utgång.

Målet bör visas åter till hovrätten

42. Högsta domstolens ställningstagande medför att prövningstillstånd ska meddelas beträffande ansvar och skadestånd samt att hovrättens dom ska undanröjas i dessa delar.

43. Med beaktande av framför allt Högsta domstolens roll som prejudikatinstans bör den förnyade prövningen göras i hovrätten. Målet ska därför visas åter till hovrätten för fortsatt handläggning.

I avgörandet har deltagit justitieråden Gudmund Toijer, Agneta Bäcklund, Stefan Johansson (referent), Petter Asp och Stefan Reimer
Föredragande har varit justitiesekreteraren Sofie Westlin